

vise det Samme i tilstrækkeligt Maal. Et æret Medlem for Høifed Amt (Sagd) kunde ikke indse, at Tolden og den indirekte Skat overhovedet efter den Maade, hvorpaa den er paalagt og opkræves her i Landet, indeholder en Uretfærdighed imod de mindre bemidlede Klasser; han sagde, at Raastanden derom hørtes saa ofte, men at han ikke skulde blive træt af at gjendrive den. Seg tror, at vi fra vor Side med samme Føje kunne sige til ham, at vi, selv om han vedblivende ikke vil indrømme dens Rigtighed, dog ikke ville blive træt af at forsøgte den, om vi end ville opgive at overbevise ham derom. Det er min fulde Overbevisning, at ved en fornuftig Toldreform vil en af de største Uretfærdigheds handlinger blive udvist imod den mindre bemidlede Klasse her i Landet, men det er ikke her Stedet til at gaa dybere ind derpaa. I finantsfel Henseende er der altsaa efter min Mening ikke nogen Marsag til at tøve med en saadan Reform, og i social Henseende er der stor Grund til at fremkynde den; men dette Hensyn til den mindre bemidlede Klasse synes den nuværende Regjering lige saa lidt at ville tage som dens Forgænger. Bevise herpaa finder man i det foreliggende Finantslovsforslag. Seg har baade i dette og i de øvrige Lønningslovsforslag, som ere blevne forelagte, forgyvet spedit efter Forslag til en Forhøielse i de Meniges og i Underkorporalernes Lønning. Seg har rigtignok fundet et lille Forslag, som gaar ud paa en Forhøielse i saa Henseende af gennemsnitlig $\frac{1}{4}$ p. daglig, men endnu har jeg ikke fundet nogen Tilhøielighed eller Villighed hos Regjeringen til at komme det temmelig bestemt udtalte Ønske indse, som fremkom her i dette Thing i forrige Samling, om dog blot at give nogen Forhøielse i de Meniges og Underkorporalernes Lønning, og det uagtet Regjeringen er fremkommen med Forslag om Lønningsforhøielse for Embeds- og Bestillingsmænd, hvorved der endog kræves et større Tillæg, end Regjeringen krævede i Fjor. Soldaternes Lønning blev fastsat for en Række af Aar tilbage, og den blev ikke forhøiet i 1867 af Marsager, som jeg her ikke nærmere skal komme ind paa. Regjeringen viste i forrige Samling en saadan Røjslighed overfor de Forslag, som fremkom derom, at den endog stillede Forslag til at afknappe i, hvad der var der foreslaet. I Aar har Regjeringen forlangt Lønningsforhøielse for alle de Bedrestillede, men ikke for Menige og Underkorporaler. — En anden lille Klasse Stats-tjenere — om jeg saa tør kalde dem — er der heller ikke tænkt paa, uagtet der igjennem et Par Samlinger er fremkommet Ønske om, at man dog vilde tage noget Hensyn til dem; det er Landpostbudene. Man er meget villig til at udvide Landpostgangen, og jeg priser Regjeringen derfor; men den Løn, som tilstaaes Landpostbudene, maa erkjendes for utilstrækkelig. Man har ofte Bænkelse ved at faae paalidelige Følf for denne Løn, og den er under alle Omstændigheder saa

knapp, at disse Personer under de nuværende Forhold mange Gange ere udsatte for at lide Nød. Saa vidt jeg veed, er Lønnen for Landpostbudene 1 Mk. pr. Mil, men jeg vil ønske og haabe, at Regjeringen vil forhøie den til 20 p. Seg finder rigtignok i Anmærkningerne til Finantsloven et lille Forslag, som dreier sig om 8,000 Kr., der siges at skulle anvendes til Forbedring af Landpostbudenes Raar og til Udvidelser i bestaaende Budgange, men der vil af dette Beløb ikke blive ret Meget eller omtrent slet Intet tilovers til Forbedring af Landpostbudenes Stilling. Seg tillader mig nu atter i Aar, da vi have faaet en ny Indvigningsminister, at lægge ham dette Forhold paa Hjerte.

Det nye Ministerium for Island er blevet omtalt af et Par tidligere ærede Lædere, men jeg ser denne Sag fra en noget anden Side end den, der hidtil er bleven fremdragen. Seg tror overhovedet ikke, det er i sin Orden, at der paa Danmarks Riges Finantslov opføres et Ministerium for Island; thi jeg opfatter ikke Island som værende en Del af eller en Provinds af Danmarks Rige. Seg opfatter Island som et Land, der staar i en personel og tilbels i reel Union med Danmark, men ikke som en Del af Danmarks Rige. Hans Majestæt Kongen har i Følge Grundlovens Ret til at udnævne sine Ministre, at bestemme deres Antal og at fordele Forretningerne imellem dem, men dette maa dog vistnok forstaaes med den Indskrænkning, at han ikke kan fordele saadanne Forretninger imellem dem, som ikke vedkomme Danmarks Rige, og at han ikke kan ansætte en Minister, vedkommende Danmarks Rige, for et Land, som ikke hører til dette. Der vil ikke være Noget til Hinder for, at han giver den samme Minister Sæde i det danske Ministerium som Minister uden Portefeuille; dertil har han Ret, men Ministeren for Island kan ikke som saadan — forekommer det mig — have Sæde i det danske Statsraad, og i Overensstemmelse dermed er det vistnok ikke i sin Orden, at der paa den danske Finantslov opføres et Ministerium for Island. De Udgifter, hvorom der her er Tale, og som vi efter Loven om vort Forhold til Island ere forpligtede til at udrede, bør vistnok opføres under den Form: „Til Island bevilges“ eller „Til den islandste Centralbestyrelse bevilges“ eller under en lignende Form, men Udgifterne bevilges ikke til Ministeriet for Island, thi vi have ikke Noget med Ministeriet for Island at gjøre, og det vilde være urigtigt indirekte at give denne Institution en Anerkjendelse ved endog blot at optage dens Navn paa Finantsloven.

Seg turde maasse endnu gjøre et Par Henvendelser til den høitærede Kirke- og Undervisningsminister. Seg skal ikke komme ind paa noget af de Spørgsmaal, som tidligere ærede Lædere have omtalt, men der er et Par Punkter — rene Specialiteter, — som jeg vil tillade mig at om-